

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

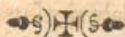
Pragæ, 1672

Cap. 6. De eo, quod ipsi duodecim Angeli, qui illam subinde invisebant,
narraverunt, quid eis evenerit, cum hominibus, quorum fuerunt custodes.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

scitis, quòd semen feminantis aliud ceciderit supra petram, aliud inter spinas, aliud in viam, & totum perierit, tantumq; illud, quod cecidit in terram bonam, protrulerit fructum? ac tum Christus Dominus stans coram Æterno Patre, monstravit ipsi sua vulnera pedum & manuum, ac lateris, dixitque illi: Obsecro tuam Majestatem, Pater Æterne, per hæc vulnera, quæ sum passus pro hominibus, & per meâ

Mortem, ac Passionem, ut illorum miseraris, & ignoscas ipsis eorum peccata, deque illis lumen & cognitionem tui ipsius. Pater Æternus respondit: Fili mi, fiat quid petis, juxta Divinam Sapientiam tuam, & prout scis convenire ad meam gloriam, ac secundum tuam Divinam dispositionem. Ego obstupui, visis & auditis tantis mysterijs.

CAPUT VI.

De eo, quod ipsi duodecim Angeli, qui illam subinde invisebant, narraverunt, quid eis evenerit cum hominibus, quorum fuerunt custodes.

IN Februario, Anni 1620. quodam die vidi venientes duodecim Angelos DEI, quibus ad me appropinquantibus dixi: Quid volunt mei Domini? Mandatne mihi Dominus aliquid? Illi responderunt: Venimus, ut te invisamus, tibiq; inserviamus: quod faciemus sæpius, quia Dominus nobis præcepit, ut te solaremur, & juvaremus. Persuade verò tibi fortiter, non esse imaginationes, sed veritates DEI, ea quæ fiunt. Interrogavi ipsos: Quomodo vocantur Domini: Dixerunt: sumus Angeli DEI: & hoc est nomen nostrum, quod sumus ipsius nuntij. Tum quatuor ex ijs nomine omnium accesserunt ad lectum, & flexis genibus, quasi venerationis causâ, illum sunt exosculati. Ego fui tantopere pudefacta, ut abrepta in spiritu surrexerim, prostraverimque me humi, deosculatura eorum pedes. Et cum meus sanctus Angelus Custos me vellet erigere, alij quinque dixerunt: Angeli DEI præstiterunt, quod debebant, isti creaturæ, & illa facit bene, quòd illos veneretur, propter eminentiâ, ac dignitatem, quâ excellunt homines. Itâ discesserunt, & deinceps me interdum visitaverunt. Aliquando mihi retulerunt quiddam horribile de vigilantia, quâ An-

geli custodiunt animas, quidque illis accidat cum ipsis. Agens cum DEO, vidi duos sanctos Angelos, quos postea rescivi, fuisse Custodes hujus Civitatis Vallisoletanæ. Obstupui ijs visis, dixique illis: Quid volunt mei Domini? Mandantne mihi aliquid? verum ipsi quasi dissimulanter dixerunt: Anima, venimus ad te visitandâ, nomine DEI. Dum autem intrâ & circum illos aspicerem, vidi in altera parte stantes alios sanctos Angelos, atque recedentibus modicum illis duobus, adverti esse duodecim, quaternos in tribus ordinibus, efformantes nescio quomodo mysticè quendam figuram, quasi repræsentativam Beatissimæ Trinitatis. Conspecto hoc mysterio sum mirata, & avertens ab ipsis oculos, aspexi meos Dominos, quibuscum ago familiarius; sed non potui, propter vim, quæ mihi à DEO inferebatur, abstinere à videndo eo, quod alij Angeli agebant. Et vidi, quòd sibi mirabiliter adaptarent pallia, iisque obvolverent brachia, & circumdarent corpus, ac si se celeriter disponerent ad peragendû quoddam magni momenti, & præclarum opus. Vidi, quòd tres ex ipsis formaverunt singuli quendam thronum mysticum. Aspexi primum, qui licet mihi initio videretur esse instar admirabilis altaris, & imaginis; alia ex parte tamen crescebat, vidique il-

lum evasisse quasi in altum & excelsum, montem, valdeque pulchrum & pretiosum, ac plenum grandi thesauro. In hoc monte erant multæ viæ & semitæ. Prima erat lata, plana & spatiosa; aliæ angustæ & arduæ, sursumque tendentes, intercedentibus infinitis semitis longis & brevibus per alias vias, ac vergentibus ad alias partes & latera, ut in his non videretur aliud, quam quidam labyrinthus, & quoddam rerum diversarum, ac veluti invicem intricatarum infinitum: erant quoque ibi quidam quasi gradus in una parte, valde difficiles ascensu. In vertice tandem hic mons habebat jucundissimam & pulcherrimam planitiem.

Angelus se collocavit ad radicem istius montis, dixitque mihi: Accede anima, & videbis diversitatem viarum, quas DEUS habet pro deducendis ac dirigendis animabus ad earum salutem: aspice, quali via ambulaverit quædam anima, quam Dominus meæ curæ commisit, ut illam juvarem, & custodirem. Constitui ipsam initio in hac via lata & plana, quam hic vides, quæ est figura & repræsentatio Legis DEI, ac sanctorum ipsius præceptorum, (designabat autem mihi quasi digito, vel ut eminens id, quod ostendebat) incessit, aiebat, ea anima hac viâ facile, & cum solatio, donec attingeret & conscenderet superiorem illam angustam semitam, quæ significat ac repræsentat Consilia Evangelica: Illac progressa est aliquamdiu, aliquantum moleste & difficulter, & nunquam impingendo ac cespitando. Demum descendit per illud latum deorsum, quod ibi vides. Continuò autem illam, DEO juvante, arripui, prout potui, & reduxi ad priorem viam latam, quâ illam deducebam; sed dæmon ipsam tentabat varijs rebus, & inquietabat ac turbabat, ut mihi tandem evaserit è manibus, & intraverit in illam lacunam, quam ibi vides, & sic incidit in magnam miseriam ac fœditatem. Ego tamen, cum DEI auxilio, eam inde extraxi, & mundavi: atque dum illi inspirarem dolorem de peccatis, & pœnitentiam, ipsamque manu ducerem hanc

viâ, contulit illi Dominus tantam virtutem, & fortitudinem, ut cum ea conscenderit illos arduos gradus, quos ibi vides, nõ absq; labore ac molestia, quæ significat magnam illam difficultatem, quæ sentitur, quantum est ex parte animæ, dum ascenditur ex statu imperfectiore ad alium perfectiorem. Inde illam DEUS deduxit ad semitam vehementer angustam & altam, quæ significabat ac repræsentabat viam orationis & contemplationis, quam tenuit cum valde magno & insigni profectu ac spiritu. Postea ipsam DEUS perduxit ad illas vias tam extraordinarias, quas illic vides, & solus DEUS, ipsiusque Sapientia intelligit, ac scit, quò vergant, & tendant. In hoc statu, & in ista via, hæc anima ultra modum profecit, mansitque illa cum magna pace, & quiete, in admirabili quadam ac Divina solitudine DEI, & sui spiritus. Hinc eadem anima fuit ducta à DEO, me ipsam comitante, ad illam viam altam, ac Divinam, quam ibi vides, ubi in altissima contemplatione, & cum sublimissima cognitione DEI, ipsiusque perfectionum, ac speciali unione tradidit suum spiritum DEO, quo fruitor æternum. Volui tibi, jussu DEI, ostendere hoc mysterium, & viam admirabilem, atque extraordinariam, quâ DEUS duxit istam animam, pro tuo solatio, utq; conquiesceres in operibus DEI, & recrearetur tua debilitas. Noveris autem, quòd nos duodecim Angeli DEI, qui te aliquoties pro tuo solatio, ex DEI mandato, visitavimus, Custodes fuerimus duodecim animarum, ex quibus tantum tres sunt salvatæ, sicut vidisti in tribus illis facellis, & novem damnatæ: atque ita ordinariè res eveniunt. Commenda id totum DEO, & esto bono animo, ac habe solatium in tuo DEO. Rogo autem te, amore Domini DEI nostri omnipotentis, ut evulges id, quod vidisti: cedet enim ad gloriam DEI, & utilitatem ac solatium animarum; atque nunc vale. Tunc omnes illi sancti Angeli à me discesserunt, relinquentes me plenam solatio.

✽✽✽✽✽

CAPUT